

La lliga dels llibres

**SELECCIÓ BIBLIOGRÀFICA
PER A L'ALUMNAT DE
CINQUÈ DE PRIMÀRIA**

Biblioteques de L'Hospitalet

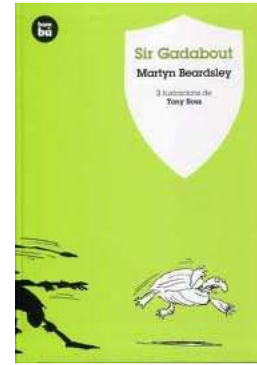
L'Hospitalet de Llobregat
Curs 2012-2013

Sir Gadabout

Martyn Beardsley

Ed. Bambú

Barcelona: 2010

De la cort del Rei Artur i els cavallers de la Taula Rodona se n'han escrit moltes històries i les seves llegendes han estat admirades durant molts segles. Tothom ha sentit a parlar d'Ivanhoe, de Lancelot, de Merlí i de la reina Ginebra. Però allà també hi havia un Cavaller anomenat Sir Gadabout que va ser conegut perquè era el Pitjor Cavaller del Món, el més desastrós de tots els Cavallers que es puguin imaginar.

La novel·la, la primera de la sèrie, ens presenta a Sir Gadabout, al seu cavall i al seu fidel ajudant. Ens situa el personatge en situacions habituals com pot ser una justa, un torneig a llança, o en moments aparentment fàcils de resoldre com pot ser baixar un gat d'un arbre.

Un dia la reina Ginebra desapareix i Sir Gadabout i Sir Lancelot són enviats a la seva recerca. Aquí s'inicien un seguit d'episodis esbojarrats farcits de situacions còmiques.

Una novel·la fàcil de llegir que ens fa riure a cada plana, ben explicada. Les il·lustracions de Tony Ross són el complement perfecte per a aquesta aventura.

Així doncs, als dos cavallers no els quedava més remei que acabar la lluita a peu. Van desembeinar les enormes espases que duien i van avançar l'un cap a l'altre. Sir Gadabout va pensar que podia provar d'espantar Sir Lancelot. Va adoptar una postura amenaçadora i va brandir l'espasa mentre cridava ben fort: "AUUHH!". Sir Lancelot immediatament va fer un cop lleuger amb l'espasa i va tallar l'orella esquerra de Sir Gadabout.

Les notes secretes de la Wanda

Dagmar Geisler

Ed. Cruïlla

Barcelona: 2011

La Wanda és una nena que té deu anys i viu amb la seva mare. Tot va prou bé fins que a la casa del costat arriba una nova família per instal·lar-s'hi. Es tracta precisament de la família d'en Fabian Schilling, un company de classe molt saberut i a qui ella no suporta. Amb l'ajut de la seva millor amiga, la Katti, prepararà un pla secret per fer-los fora del veïnat.

Però les coses es compliquen molt perquè les mares respectives fan amistat i la Wanda es veu obligada a compartir algunes estones amb en Fabian, que resulta ser força diferent a com ella l'ha imaginat.

Una novel·la escrita amb humor, anotacions constants (les notes secretes) i il·lustracions divertides que fan molt agradable la lectura.

Les notes secretes de la Wanda va rebre el premi al llibre alemany més bonic. Hi ha una segona part anomenada *les sorpreses de la Wanda*.

No sé ben bé com, acabem parlant de l'escola. De cop i volta, en Fabian es posa de mal humor, com si li haguessin tallat el bon rotllo.

—Què tens? – li pregunto -. Ets els favorit de la Schmitz. A tu rai, que no et pot passar res.

—Aquest és el problema, justament – diu, sospirant -: em tracta com si fos un alumne modèlic.

—És que ho ets.

—No ho sóc! – protesta en Fabian en veu baixa.

—I que ets sinó? Ho saps tot, fins i tot coses que encara no hem treballat a classe. I per això la Schmitz ens pren per idiotes els altres. A més, sempre et portes bé.

—No sóc cap alumne modèlic!

Els Ambigú i el cas de l'estàtua

Flàvia Company

Ed. Cruïlla

Barcelona: 2010

Tres joves d'entre quinze i disset anys comparteixen un espai al soterrani de la llibreria de llibres de segona mà Ambigú, propietat d'en Bernardo. Són l'Esther, en David i en Sebastià i la seva afeció és resoldre casos misteriosos, la qual cosa els comporta molts problemes.

En aquesta aventura descobreixen uns objectes que els porten directament a *la Pietat*, una de les escultures més conegudes de Miquel Àngel i que segons conta la llegenda amaga un tresor al seu interior.

Però el seu descobriment arriba a oïdes d'en Sírius, un personatge malèfic i poderós que farà tots els possibles per fer-se amb el tresor.

És una narració d'aventures policíiques que combina l'acció amb els enigmes. Segueix un fil argumental lineal i fa de bon llegir.

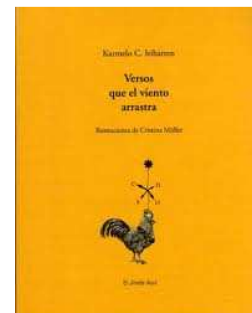
L'Esther no havia pogut esperar en Sebas i en David. Havia comprovat, a punt d'un atac de nervis que, en efecte, el text important apareixia quan al llibre se li acostava un vidre de color verd. Era un text invisible a l'ull humà. Necessitava el filtre verd, per aparèixer. Enginyós, va pensar l'Esther. L'amo de llibre, millor dit el seu autor, era enginyós. Primer l'obertura de la capsa mitjançant l'alfabet rus i ara la revelació del text mitjançant aquell truc. Devia ser important, el contingut del volum, o tot plegat era només un joc?

Versos que el viento arrastra

Karmelo C. Iribarren

Ed. El Jinete Azul

Madrid: 2010

Versos que el viento arrastra és un llibre de poemes molt càlid i ple de tendresa i evocacions d'objectes quotidians.

L'autor atura la seva mirada en els aspectes de la realitat que ens envolta però que sembla que estiguin amagats i que, un cop descoberts ens revelen un món fascinant i meravellós.

Són poemes senzills, entenedors, que enganxen de seguida. Només cal obrir la primera pàgina i llegir: *Los libros no son para mirarlos, son para tocarlos, abrirllos, y leerlos, que es como entrar en ellos.*

A partir d'aquest moment, i també gràcies a les fantàstiques il·lustracions de Cristina Müller, augmenta el desig de continuar llegint. Són unes imatges de gran simplicitat, molt esquemàtiques, subtils però que amplifiquen el significat dels poemes.

Bolsa de plástico

*Mírala
ahí
en mitad de la calle
sola
quieta
temerosa
de que aparezca el barrendero
soñando
con un poco de viento
para sentirse
nube.*

Barro de Medellín

Alfredo Gómez Cerdá

Ed. Edelvives

Barcelona: 2009

El Camilo i l'Andrés són dos nens que viuen en un barri pobre a la ciutat colombiana de Medellín. El seu futur està marcat pel seu origen social i familiar i les perspectives són dolentes: l'exclusió social i la presó. Tenen 10 anys i no van a escola. Els seus pares beuen i són lladres. Les seves mares sofreixen la mateixa violència que ells o, qui sap, encara més. Malgrat tot, els infants són feliços. Cada vegada que hi ha una tempesta ha de cobrir de fang la seva casa perquè ningú s'adoni que està aixecada amb maons robats mentre constrüien la nova biblioteca, orgull del barri juntament amb el *metrocable*.

Els nois passen el dia vagant pels costeruts carrers, enginyant-se-les per aconseguir aiguardent per al seu pare o discutint sobre si és el millor barri del món, si una ciutat es pot tornar boja o si de majors seran lladres.

Per casualitat, un dia entren a la biblioteca i en Camilo aprofita per robar un llibre. En veure la facilitat i el bon resultat, repeteix, fins que la bibliotecària els descobreix... si és que no els havia descobert abans.

Los dos se dirigieron hacia la salida, pero antes de llegar a ella Camilo cambió de dirección y se acercó a una de las estanterías. Se detuvo ante ella y comenzó a pasar la mano sobre el lomo de los libros. Andrés lo siguió y no dejaba de sorprenderse por la actitud del amigo.

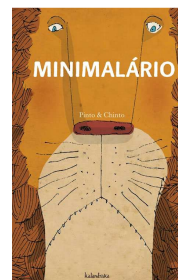
-¿qué hacer? –le preguntó.

- Miro estos libros, ¿no lo ves?

- ¿y para qué los miras?

- Voy a robar uno.

Minimalario

Pinto y Chinto

Ed. Kalandraka

Sevilla: 2011

"Minimalario" és un llibre d'històries mínimes protagonitzades per animals diversos: salvatges i domèstics, vertebrats, i invertebrats, voladors, terrestres i aquàtics.

El llibre amb els 114 animals és, segons els seus autors, «com una arca de paper amb històries d'animals a bord». En ell s'expliquen històries de balenes que canten a la dutxa, vespes a les que els hi agrada molt el dolç, cucs de seda molt treballadors o llangardaixos que es tomben sempre en la mateixa pedra a prendre el sol. Hi ha, també, animals humanitzats que afronten situacions surrealistes amb solucions imaginatives, com el gall que desafinava, o la lluern sense llum. Altres presenten estranyes qualitats, com la vaca boja que donava llet de cabra, o el calamar feliç que deixava anar tinta de colors. Tots els animals, des del talp afortunat a la hiena riallera, experimenten anècdotes que es resolen jugant a l'equívoc, buscant el doble sentit, el "nonsense" i l'humor intel·ligent. Les il·lustracions comparteixen el caràcter minimalista dels textos, són retrats caricaturescos que presenten els personatges en postures divertides.

El llibre combina els textos molt breus amb les il·lustracions, són històries de cinc o sis línies que tenen com a protagonista un animal per cada una de les històries.

Este era un camaleón que no sabía cambiar de color. Viendo que los demás camaleones sí podían, se ponía verde de envidia. A veces se burlaban de él, y se ponía rojo de ira. Llegó a enfermar, y se puso amarillo. Con la fiebre deliraba, y creyó ver un fantasma, y le entró pavor, y se puso blanco. El pobre camaleón estaba negro. Para consolarlo, su madre le preparó una tarta enorme, y se puso morado.

Las maletas encantadas

Joan Manuel Gisbert

Ed. Narval

Madrid: 2011

L'aparició d'una misteriosa maleta al mig del bosc revoluciona els animals que hi viuen i els planteja moltes preguntes: que hi haurà dintre? Qui l'ha portada fins allà? Qui podrà quedar-se amb ella? I com aconseguiran obrir-la?

La musaranya, que és la que ha trobat la maleta aparentment abandonada, no vol pronunciar-se sobre si en el seu interior hi haurà instruments de música que allarguin la vida als qui escoltin els seus sons, pergamins amb les paraules més belles de tots els idiomes, rialles que vénen de milers d'anys abans, claus per obrir torrasses solitars i castells enigmàtics o urnes de vidre amb flors immortals. . . L'única cosa que creu és que, quan aconseguixin obrir-la, les vides de tots ells canviaran.

Quan arribi un home desconegut que es mou furtivament pel bosc es produiran revelacions sorprenents i inesperades. . .

Una narració d'en Joan Manuel Gisbert que ens retorna seus primers llibres plens de misteris, amb un vocabulari ric i magnífic.

Aquella primavera había llovido mucho. El bosque estaba más frondoso y exuberante que nunca. Tenía todos los verdes del mundo. Daba gloria verlos. La musaraña avanzaba a través de la hierba. Los tallos, más altos que ella, la ocultaban. Se abría paso con suavidad. La hierba le hacía cosquillas en el hocico. Yeso le gustaba mucho. De pronto, vio algo inesperado a poca distancia y se detuvo. Había un bulto extraño entre unos matorrales. Estuvo un rato observando. Luego se acercó un poco más, muy despacio.

Ladrones de cartas

Seve Calleja

Ed. Algar

Alzira: 2011

En Raúl està refredat i s'ha de quedar a casa. Mentre mira per la finestra, observa el carter i se li ocorre una idea per passar una estona divertida: robar unes quantes cartes del carro groc del carter i descobrir els secrets que s'hi amaguen.

Quan torna a l'escola els hi ho proposa als seus amics. Els sembla bona idea però no són conscients de l'embolic en què es poden ficar, sobretot quan descobreixen en una de les cartes que hi ha un xantatgista al barri que envia anònims i extorsiona a alguns botiguers. És llavors que els nois decideixen investigar el cas pel seu compte i descobrir el xantatgista.

Una novel·la molt fàcil de llegir, amb un petit cas policíac que anem resolent amb els protagonistes i uns consells sobre les conseqüències d'ultrapassar els límits del que són les bromes i passen a ser delictes.

Eran las diez de la mañana de un lunes.

Al volver con su madre del ambulatorio y llegar al portal, a Raúl le había llamado la atención aquel carrito de color amarillo limón que parecía abandonado en la puerta.

Pensó que no podía ser un carro de la compra, por mucho que se le pareciera en la forma, en el asa y en las ruedas. Era demasiado llamativo. Así que, después de comprobar que nadie lo miraba, le levantó la solapa para ver que contenía.

Pippi Calzaslargas

Astrid Lindgren

Ed. Blackie Books

Barcelona: 2011

Les aventures de Pippi Langtrump es van donar a conèixer el 1945. La Pippi és una nena de nou anys, òrfena de mare i filla d'un capità de vaixell a qui no veu mai, que va ser el rei dels mars i avui és el rei dels caníbals.

Mentre que el seu pare recorre món, ella viu sola, o, més exactament, viu amb un cavall i un mico, a la darrera casa del poble. Té una maleta plena de monedes d'or i moltíssima llibertat per fer tot el que vulgui. No ha d'anar a l'escola, encara que alguna vegada es personi per allà.

Comparteix aventures amb dos veïns, l'Annika i en Tommy, amb qui viurà situacions sorprenents.

En el seu dia, les seves novel·les van ser motiu d'algunes crítiques però el personatge de la Pippi és tan imaginatiu, valent i lleial, que darrera de les seves preteses bestieses s'amaguen veritats inqüestionables.

Alguns dels mestres potser recordaran la versió que es va fer per a la televisió, en format de capítols on s'anaven recollint les situacions del llibre, força fidelment.

Recomanem que les preguntes de la lliga se centrin en la lectura del primer llibre.

En los confines de una pequeña ciudad sueca había un viejo jardín abandonado. En el jardín había una vieja casa, y allí vivía Pippi Calzaslargas. Tenía nueve años y vivía completamente sola. No tenía padre ni madre, lo cual era una ventaja, pues así nadie la mandaba a la cama precisamente cuando más estaba divirtiéndose, ni la obligaba a tomar aceite de hígado de bacalao cuando le apetecían caramelos de menta.

Jo, Elvis Riboldi

Bono Bidari

Ed. La Galera

Barcelona: 2011

Jo, Elvis Riboldi és una novel·la gràfica que segueix l'estela del "diari d'en Greg" i altres llibres similars, però que està fet per autors catalans. L'Elvis és un noi com n'hi ha tants a les nostres aules, però a la vegada és molt especial. Uns diuen que és el mateix dimoni. I l'Elvis ho explica per si mateix, sense estalviar detalls escabrosos. La lectura del llibre ens provoca moltes riallades per els bestieses que fa l'Elvis. En aquest primer llibre, l'Elvis comença repassant els seus records d'infància més estimats. Tres pàgines més tard se li acaben els records d'infància més estimats i comença amb els més odiosos. I fa riure encara més. *L'Elvis Riboldi* és un noi diagnosticat d'hiperactiu, una situació que és bastant freqüent a les nostres escoles. Els seus fracassos a l'escola, els embolics en què es fica, l'estrambòtic mestre... Anem coneixent les seves aventures, alternant la narració en forma de diari amb una il·lustració en format còmic.

No sabem la resposta dels alumnes davant d'aquest tipus de novel·la però creiem que la podran seguir amb més facilitat que alguns adults perquè el seu *look* s'assembla més al del videojocs que a un llibre convencional.

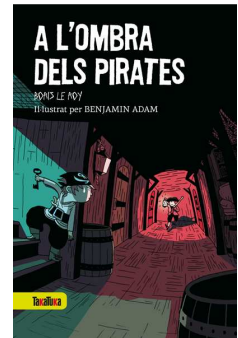
Els meus pares no sabien què fer amb mi els dies que estaria expulsat de l'escola. Els vaig proposar batre el meu rècord d'hores jugant a la Wii, però van dir que ni de broma. Aleshores els vaig proposar batre el meu rècord d'hores mirant la tele, però tampoc no els va semblar bé. Ni tan sols no van estar d'acord que vigilés en Frec, el nostre estimat peix pallasso.

A l'ombra dels pirates

Boris Le Roy

Ed. Takatuka

Barcelona: 2012

Un noi assisteix a l'abordatge del vaixell del seu pare, un pirata sanguinolent i autoritari. Les veles cauen sobre els combatents i el noi decideix visitar la nau enemiga per trobar la seva mare que havia estat feta presonera. Però el que descobreix a les bodegues de la nau enemiga no el deixarà indiferent.

Al fons de les bodegues del vaixell veu un munt d'homes negres, nus i encadenats, fet que li farà interrogar-se sobre la condició humana i l'animarà a alliberar els esclaus, especialment una nena negra de la seva edat.

La novel·la planteja un tema difícil d'abordar. L'estil és de vegades sorprenent, i el lector va passant per diversos registres, des d'un to humorístic a un altre de més dur.

Recomanem la lectura col·lectiva i guiada pel mestre perquè hi ha capítols que requereix la intervenció de l'adult per explicar determinades situacions delicades.

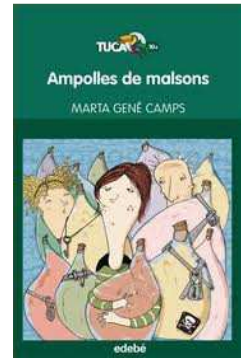
Una de les portes tancades tenia una trapa corredissa per veure el pallol. He agafat un tamboret, m'hi he enfilat. He obert la trapa. I de sobte, una bafarada molt calenta m'ha vingut a la cara. Per què hi feia tanta calor, en aquest pallol? He mirat... Encara era més fosc que els bodegues de baix. I he començat a distingir-hi alguna cosa estranya. He vist uns ulls. Una multitud d'ulls. Nomé veia ulls en la foscor. Al voltant dels ulls, tot negre.

Ampolles de malsons

Marta Gené Camps

Ed. Edebé

Barcelona: 2011

L'Albert és el noi més poruc del poble. Un dia veu un rodamón que arriba caminant. Es diu Morfeu i tragina unes ampolles de vidre i un caçapapallones. L'Albert i en Morfeu es fan amics però els veïns del poble, i especialment el policia, desconfien de l'home.

Aquella nit l'Albert no pot dormir i veu uns núvols de colors pels carrers i en Morfeu que els persegueix per atrapar-los. Són els núvols que contenen els nostres malsons i cal eliminar-los.

Però les circumstàncies fan que els malsons s'escapin i ataquin els vilatans. Només en Morfeu amb l'ajut de l'Albert i de la seva amiga Gemma, s'enfrontaran al repte de caçar tots els malsons abans no es faci de nit, perquè si no els tanquen abans del capvespre, els seus efectes perduraran per sempre.

Una novel·leta que es llegeix fàcilment i que tracta de les pors que tots tenim.

Albert és el nen que corre més de la seva classe, de tota l'escola i probablement fins i tot del poble. És ràpid com un llamp i tothom ho sap. Però aquest fet no l'ajuda a millorar la seva reputació, ja que és ben sabut que en realitat corre tan de pressa perquè té por de tot.

L'Albert creu que és una exageració dir que té por «de tot». Ell només té por del monstre pelut que viu a la seva habitació i que tan aviat s'amaga a sota el seu llit com al seu armari... I de les bèsties llefiscoses que l'esperen al lavabo... Bé, i també té una mica de por dels fantasmes que s'oculden als racons foscos dels passadissos de l'escola...

L'ajuda d'un lladre

Wolfgang Ecke

Ed. Animallibres

Barcelona: 2011

En Balduí Ullviu és un detectiu força peculiar. És baixet, grassonet i amb els peus grans. Acostuma a parlar amb la boca plena, a posar els peus damunt la taula i a roncar quan dorm.

Però tot i el seu aspecte desmanegat, en Balduí és capaç de resoldre misteris i de trobar allò que ningú no troba.

L'autor d'aquesta novel·la es va especialitzar en el gènere detectivesc humorístics i aquesta obra n'és un bon exemple.

L'argument planteja la misteriosa desaparició de petits objectes valuosos de la mansió del baró Frederic Baltasar. Sembla estrany perquè en aquella casa només hi viu el baró i el seu servei. A més, la possibilitat que entri un lladre és remota perquè totes les finestres tenen barrots d'acer. Sembla, doncs, prou evident que el lladre és a dins la casa, al servei domèstic, però...

Novel·la de trama senzilla, amb diàlegs divertits, que es llegeix sense gaire esforç. L'autor ens va acompanyant fins a la resolució del cas a les darreres pàgines.

El petit detectiu es va treure la jaqueta i em va prendre una lupa gegantina que portava en una butxaca especial. Com a mínim tenia la mida d'un plat de postres.

D'una altra butxaca es va treure una llanterna. Llavors es va deixar caure de genolls i va començar la recerca.

Feia llum al terra amb la llanterna, es posava la lupa davant la cara i s'inclinava ben a ran de la catifa. S'anava arrossegant d'aquesta manera, centímetre a centímetre. I un cop i un altre anava alçant el nas, ensumant.

Ón és el senyor Silvestre?

Silke Lambeck

Ed. Takatuka

Barcelona: 2012

En aquest tercer llibre del senyor Silvestre, a en Maurici i als seus amics inseparables, Òscar i Lili, els toca ajudar en Silvi. Però en Silvi, a més a més, té una situació molt complicada a casa: des que el pare va perdre la feina i la situació econòmica de la família ha empitjorat, l'home està sempre de molt mal humor i el descarrega sobre el fill.

En Maurici intenta ajudar el noi i per això compta amb l'ajut del senyor Silvestre, amb qui l'uneix un destí molt especial, tal com descobrirà en saber què significa la bala de vidre que un bon dia apareix davant de la seva porta en forma de regal.

En aquesta darrera novel·la, la tercera de la sèrie, els nois s'han fet una mica més grans i en Maurici és capaç de prendre decisions que ajudaran a resoldre situacions complicades.

Especialment entranyable és la història d'amor de l'àvia Lola amb el senyor Silvestre.

La novel·la té un estil molt fresc i molt optimista malgrat es tractin temes i situacions relativament freqüents (maltractaments als fills, atur, separacions matrimonials) i es llegeix amb molt d'interès.

Aquell dia era el primer cop que tornaven a entrenar al pati de l'escola. Encara no feia gaire calor. Primer van fer tres voltes corrent al voltant del pati, després van practicar salts de longitud i finalment van començar amb els llançaments. En Maurici estava en plena forma i la seva pilota va volar tan lluny que va anar a parar al cubell de les escombraries de l'altra banda del pati. Va córrer cap allà per recollir-la i de sobte va descobrir alguna cosa.

En Batu

Tute

Ed. Bang

Barcelona: 2010

Juan (Tute) Matías publica unes tires setmanals al diari argentí *La Nación* des de fa més de tres anys. El personatge de les tires és un nen, en Batu, que té un punt de vista sobre la vida i la quotidianitat que ens recorda molt al de la mítica Mafalda.

En Batu té un gos que parla, Tútum, i junts reflexionen sobre tot allò que no entenen. De vegades sembla com si parlessin d'un altre planeta però el que fan és obrir-nos els ulls a tots nosaltres.

El primer llibre recopilatori de les aventures d'aquest nen segur que ens encomanarà les ganes de llegir el segon i el tercer.

Un bon còmic. És la primera vegada que incloem un llibre d'aquestes característiques gràfiques i potser serà un bon model per als nostres alumnes si tenen ganes d'iniciar-se en aquests camp. També pot servir com a punt de partida d'una acció plàstica.

